

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/107/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717213909
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7717213909.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD. v spore žalobkyne O. X., R.. R., S.. X.X.XXXX, M. F.. X.L. XXXX/XX, X., zastúpenej JUDr. Imrichom Hrubým, advokátom, Štefánikova 10, Michalovce, proti žalovanej A. A., R.. V., S.. X.XX.XXXX, M. J. X. X, X., o obnovu konania, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 5C/61/2017-158 z 19.11.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a priznal žalovanej 100 % náhradu trov konania, o ktorých bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím (výrok II.).

2. Vychádzal z toho, že žalobkyňa žalobou doručenu súdu 7.9.2017 a následne aj úpravou žalobného návrhu, ktorá bola doručená súdu 1.2.2018 sa domáhala povolenia obnovy konania v zmysle § 397 písm. a/ CSP proti všetkým výrokom rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 2.12.2013 sp. zn. 5C 143/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 30.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 6Co 266/2014, ktorý nadobudol vykonateľnosť 3.1.2015 na základe ktorého bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanej 10.556,09 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 1.9.2009 do zaplatenia a na trovách konania 4.725,19 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, lebo sú tu skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy týkajúce sa predmetu pôvodného konania, ktoré ona bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a že tieto môžu privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Tiež vyšli najavo dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a tieto tiež môžu privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Žalovaná k výpovedi svedkyne A. V., svojej matky uviedla, že táto má vážne zdravotné problémy, je dlhodobo opakovane nemocná. Bola opakovane hospitalizovaná a liečila sa aj na psychiatrii a že táto žije s ňou sústavne od augusta 2017 na ulici J. X. v malometrážnom byte.

Z výpovede svedkyne R. J. na č. I. 154 spisu súd zistil, že táto je susedou A. A., ktorá býva na ulici J. X. Č.. X a čo sa týka osoby O. X. túto vôbec nepozná. Niekedy v jarných mesiacoch roku 2018 keď išla vyniesť smeti po otvorení dverí zazrela nejakú postavu zozadu, ktorá sa mihla po chodbe. Následne otvorila dvere p. A. na svojom byte a keď vyšla von z tohto bytu oslovila svedkyňu s tým, aby jej išla svedčiť, že p. X.O., resp. osoba, ktorú zazrela svedkyňa zozadu na chodbe bola u nej v byte. Svedkyňa p. A. uviedla, že sa nevie vyjadriť, či osoba, ktorú zazrela zozadu bola pani X. a či táto bola v byte pani A.. Rozhodne poprela, aby p. X.Č. bola niekedy u nej v byte, teda v byte svedkyne a o niečom s ňou jednala. Pani X. svedkyňa nepozná a keďže nebola svedkyňou žiadneho rozhovoru medzi účastníkmi konania nevedela sa ani vyjadriť k prípadnému obsahu nejakého rozhovoru.

Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba žalobkyne dôvodná nie je. Žalobkyňa uviedla troch svedkov, ktorí mali vypovedať o rozhodujúcich skutočnostiach, ktoré by mali za následok zvrátenie nepriaznivého stavu v prospech O. X., ktorý nastal po právoplatnosti rozsudku 5C 143/2013 Okresného súdu Michalovce. Čo sa týka osoby E. X. Z., ktorý bol pracovníkom Slovenskej sporiteľne, a.s. a ktorý v mesiaci marec 2009 prijal platbu na predčasné vyrovnanie úveru žalobkyne súd mal za to, že žalobkyňa osobu svedka E. X. Z. poznala najneskôr od marca 2009 v pôvodnom konaní 5C 143/2013. Tohto svedka vypočuť nenavrhol hoci túto možnosť mala a aj z výpovede svedka v súčasnom konaní 5C 61/2017 o povolenie obnovy konania v podstate nevyplývala taká skutočnosť, aby svedok mal vedomosť, že pri poukázaní platby na predčasné splatenie úveru žalobkyne v mesiaci marec 2009 v Slovenskej sporiteľni, a.s., pobočka Michalovce niektorá z prítomných strán, teda žalobkyňa, žalovaná ako aj syn A. A. F. Z. spomenuli akým spôsobom žalobkyňa tieto peniaze nadobudla, teda že či sa jedná o dar alebo o pôžičku zo strany žalovanej. V podstate v tomto smere svedok žiadnu vedomosť nemal. Čo sa týka svedeckej výpovede V. V. k rozhovoru medzi O. X. a A. A. podľa tejto výpovede došlo niekedy v júli 2017, ale už samotná výpoveď tohto svedka je rozporuplná. Svedok počul dvakrát zo strany p. A. ako táto uviedla, že O. X. nijakú sumu nepožičala, ale mala obavu, že sa jej tieto peniaze nevrátia, teda už z toho, čo počul svedok je zrejmé, že A. A. chcela, aby jej peniaze, ktoré poskytla O. X. vrátené boli, teda to čo počul svedok a čo uviedol vo svojej výpovedi je kontraproduktívne, keďže na jednej strane hovorí o tom, že A. A. O. X. povedala, že jej neposkytla pôžičku, ale dar a na druhej strane však táto mala obavu, že jej dar nebude vrátený, čo je v rozpore so samotným účelom daru, keďže účelom daru je zmena vlastníckeho práva a účelom pôžičky je zapožičanie aj peňažných prostriedkov, ale ich následné vrátenie, teda súd ani z tejto výpovede nemal za preukázané, aby svedok V. V. uviedol nejakú podstatnú, rozhodnú skutočnosť, ktorá by mala vplyv na zmenu pôvodného rozhodnutia 5C 143/2013 z 02.12.2013. Čo sa týka výpovede svedkyne X. Z., ktorá uviedla, že v júni 2017 spolu s O. X. sa pohybovala po ulici D. Z. smerom od jednodňovej chirurgie do mesta a že vtedy došlo k rozhovoru medzi O. X. L. A. V., matkou žalovanej k tomuto súd uvádza, že A. V. nebola priamym svedkom poukázania peňazí v marci 2009, keď mala nejaké informácie tak len sprostredkovane od svojej dcéry alebo od svojho vnuka. Táto v konaní 5C 143/2013 vypovedala a z jej pôvodnej výpovede vyplynula len tá skutočnosť, že táto nebola priamym svedkom odovzdania peňazí zo strany A. A. O. X. a nevedela uviesť ani účel týchto peňazí, ktoré jej boli poskytnuté. Je preto kontraproduktívne keď A. V. mala v júni 2017 hovoriť X. Z. L. O. X., že sa jednalo o dar a nie o pôžičku, keď aj v tomto konaní 5C 61/2017 A. V. vo svojej opätovnej svedeckej výpovedi poprela, aby sa od stretnutia na súde v konaní 5C 143/2013 s O. X. vôbec stretla. Čo sa týka osoby A. V. súd mal za to, že sa jedná o osobu v pokročilom veku, ktorá trpí vážnymi zdravotnými poruchami a okrem toho aj vážnymi psychickými poruchami a jej prípadná výpoveď v tom smere ako to tvrdila X. Z. je nanajvýš pochybná aj vzhľadom k jej veku a zdravotnému stavu. Súd opakuje, že A. V. nebola priamou účastníčkou odovzdania peňazí v marci 2009 v budove Slovenskej sporiteľne, a.s., pobočka Michalovce, a ak mala nejaké informácie o poskytnutí peňažných prostriedkov pre žalobkyňu, jednalo sa len o sprostredkované informácie, teda tvrdené skutočnosti nevnímala sama svojimi zmyslami, ale boli jej poskytnuté len sprostredkovane.

Súd záverom poukazuje ešte raz na tú skutočnosť, že O. X. mala možnosť navrhnuť výsluch svedka E. X. Z. ešte v pôvodnom konaní 5C 143/2013, čo však neurobila. Vzhľadom k uvedenej skutočnosti, keďže osoba E. X. Z. jej bola známa už od roku 2009 súd dospel k záveru, že nie je splnená podmienka § 403 ods. 1 CSP pri jeho výpovedi, lebo o tvrdenom dôvode obnovy konania žalobkyňa vedela už od marca 2009 a nie v roku 2017 ako to sama tvrdila v žalobnom návrhu a sám svedok E. X. Z. pôvod peňazí, teda či sa jednalo o pôžičku alebo o dar uviesť nevedel. Z výpovede svedka V. V. v podstate pre súd vyplynul ten záver, že A. A. poskytla finančné prostriedky pre O. X. podľa jeho tvrdenia vo forme daru, avšak vzápätí ten istý svedok uviedol, že mala obavu o vrátení peňazí a teda, ak by žalovaná mala v úmysle žalobkyňi predmetné peniaze darovať nehovorila by vzápätí o tom, že tieto peniaze chce nejakým spôsobom vrátiť, teda ani tento dôvod súd neposúdil ako kvalifikovaný dôvod pre povolenie obnovy konania. Čo sa týka svedkyne X. Z. z jej výpovede je zrejmé, že k údajnému rozhovoru medzi O. X. za prítomnosti svedkyne s A. V. došlo v júni 2017 na ulici D. Z. a kde A. V. mala povedať, že peňažné prostriedky poskytnuté jej dcérou tvorili dar a nie pôžičku súd opakovane uvádza, že A. V. nebola priamou svedkyňou odovzdania peňazí a o účele, resp. forme odovzdania týchto peňazí mala len sprostredkované informácie. Na dôvažok A. V. poprela takýto rozhovor v mesiaci júni 2017 s O. X. za prítomnosti X. Z..

3. V podanom odvolaní žiadala žalobkyňa napadnutý rozsudok v celom rozsahu zmeniť a návrhu na obnovu konania vyhovieť. V odvolaní namietala najmä, že s vyššie uvedeným názorom súdu sa nestotožňuje, keďže naďalej trvá na tom, že uvedeného svedka E. X. Z. nemohla navrhnuť skôr,

pretože v čase pôvodného konania jej skutočnosti uvedené v žalobe na obnovu konania neboli známe. Žalobkyňa stretla E.. X. Z. pred podaním žaloby na povolenie obnovy konania náhodne v meste, pričom mu vyrozprávala svoju situáciu a ten sa jej vyjadril, že si je vedomý, že v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. žiadnu pôžičku nedostala. Uvedený svedok zároveň vo svojej výpovedi na pojednávaní potvrdil, že v marci 2009 vybavoval na pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. v Michalovciach žalobkyňu, ktorá ho požiadala o vyčíslenie zostatku jej úveru. Spolu so žalobkyňou prišli do banky žalovaná a ešte jeden pán. Svedok zároveň vo svojej výpovedi uviedol, že bol prekvapený, že žalobkyňa chce predčasne splatiť úver, keďže v tomto štádiu žalobkyňa splácala už iba istinu, pričom úroky už mala splatené. Podľa jeho slov takéto konanie klientov nie je štandardné. Zároveň uviedol, že žalobkyňa chcela splatiť zostatok úveru hotovosťou. Na základe uvedeného máme za to, že zo strany žalobkyne by bolo nanajvýš nelogické a hlavne nevýhodné brať si pôžičku na splatenie úveru od tretej osoby, ak v banke splácala už len istinu bez úrokov. Ak by v tom čase splácala ešte úroky, tak by to bolo pochopiteľné. V dôsledku predčasného splatenia úveru totiž musela zaplatiť aj poplatok z predčasného splatenia tohto úveru, čím zbytočne navýšila uvedenú sumu. Ak by sa jednalo zo strany žalovanej naozaj o poskytnutie pôžičky ako to tvrdí žalovaná, tak by žalobkyňa nemala dôvod vyplácať svoj úver v banke, ktorý splácala bez omeškaní s pravidelnými splátkami a nahrádzať ho pôžičkou od žalovanej. V prípade, ak by žalobkyňa nejakú pôžičku potrebovala, obrátila by sa s požiadavkou navýšenia úveru priamo na banku, keďže pre banku bola s prihliadnutím na pravidelné splácanie úveru bonitným klientom. Je nepochybné, že žalobkyňa finančné prostriedky poskytla žalovaná ako dar, keďže žalobkyňa v tom čase žila v partnerskom zväzku so synom žalovanej.

Zároveň považujeme za nevyhnutné poukázať aj na svedeckú výpoveď pána V. V., ktorý uviedol, že bol svedkom rozhovoru medzi žalobkyňou a žalovanou, pričom z ich rozhovoru vyplynulo a žalovaná jasne potvrdila, že peniaze, ktoré žalovaná dala žalobkyni neboli pôžičkou, ale darom. Súd prvej inštancie však uvedené tvrdenie svedka nebral do úvahy a vyhodnotil ho ako rozporuplné, pretože sa pri hodnotení tohto dôkazu prioritne prihliadal len na druhú časť výpovede svedka spočívajúcej v tom, že žalovaná sa obávala, že jej žalobkyňa peniaze nevráti. Podľa nášho názoru však vôbec neprihliadal na to, že žalovaná v prvom rade žalobkyni povedala, že sa jednalo o dar a nie o pôžičku. Je zrejmé, že žalovaná zavádza vo svojich vyjadreniach a tvrdeniach z jediného dôvodu, a teda, že chcela darované peniaze späť, keďže medzi žalobkyňou a jej synom došlo k ukončeniu ich partnerského zväzku. Obávala sa, že nie sú splnené podmienky na vrátenie daru, respektíve, že preukazovať dôvody na vrátenie daru by bolo pre ňu zložitejšie, tak najjednoduchším spôsobom ako dostať darované peniaze od žalobkyne späť bolo pre žalovanú tvrdenie, že sa jednalo o pôžičku.

V neposlednom rade považujeme za nevyhnutné poukázať aj na svedeckú výpoveď X. Z.Z., ktorá bola svedkom rozhovoru medzi žalobkyňou a matkou žalovanej, pani A. V.E.. X. Z. počula, ako matka žalovanej žalobkyni povedala, že vie o tom, že žalovaná tie peniaze žalobkyni darovala a nie požičala. Aj keby sa jednalo a informáciu, ktorú získala sprostredkovane, je zrejmé, že túto informáciu musela mať či už od samotnej žalovanej, alebo od syna žalovanej. Podľa nášho názoru nie je dôležité, ako s k uvedenej informácii matka žalovanej dostala. To, že na pojednávaní v konaní o obnovu konania tieto tvrdenia matka žalovanej poprela, je podľa nášho názoru potrebné chápať ako nevierohodný dôkaz a účelové tvrdenie osoby, ktorá je v blízkom príbuzenskom vzťahu so žalovanou.

Trváme na tom, že svedecké výpovede E.. X. Z., Q.. V. V.A. L. Q.. X. Z. je potrebné chápať ako dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobkyňa nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rovnako trváme na tom, že súd nesprávnym vyhodnotením dôkazov a porušením formálnej logiky pri hodnotení týchto dôkazov, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov. Napadnutý rozsudok trpí skutkovými vadami, pretože bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť je spôsobená nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov. Súd sa podľa nášho názoru rovnako dostatočne nezaoberal tým, že do akej miery boli tvrdenia žalovanej pravdivé. Je zrejmé, že žalovaná zavádzala a neuvádzala pravdivo jednotlivé skutočnosti týkajúce sa predmetu sporu, čo je zrejmé aj z výpovede R. J.ičovej. Žalovaná pred súdom tvrdila, že R. J. bola svedkom rozhovoru medzi ňou a žalobkyňou, za tým účelom žalovaná navrhovala vypočuť uvedeného svedka. Z výpovede R. J. však vyplynulo, že žalovaná klamala, pretože svedkyňa nikdy nebola svedkom žiadneho rozhovoru medzi žalovanou a žalobkyňou.

Domnievame sa, že súd pri hodnotení dôkazov, kde ich mal hodnotiť vo vzájomnej súvislosti, neposudzoval pravdivosť dôkazov v súvislosti s prípadnými rozpormi s inými dôkazmi, pričom máme za to, že súd mal rozhodnúť v prospech žalobkyne a obnovu konania povoliť.

Keďže považujeme z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok za nesprávny, navrhujeme, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 19.11.2018, sp. zn. 5C/61/2017 zmenil nasledovne:

Súd povoľuje obnovu konania v spore vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 5C/143/2013. Súd odkladá vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 02.09.2013, sp. zn. 5C/143/2013.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Následne po právoplatnosti rozsudku o povolení obnovy konania v spore vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 5C/143/2013 a po znovuprejednaní veci, keďže máme za to, že pôvodný rozsudok nie je vecne správny, navrhujeme, aby Okresný súd v Michalovciach rozhodol a vydal tento rozsudok:

Súd mení rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 02.09.2013, sp. zn. 5C/143/2013 nasledovne:

Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.

Žalovaná O. X. má nárok na náhradu trov pôvodného a obnoveného konania v plnom rozsahu.

4. Trvala na tom, že svedecké výpovede E.. Z., V. V. L. X. Z. je potrebné chápať ako dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré už žalobkyňa nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu uviedla žalovaná, že navrhuje potvrdiť rozsudok ako vecne správny, pretože so skutkovými okolnosťami sa vypořiadal súd a svedkovia hovorili pravdu. V banke E.. Z. vypovedal, ako sa to pri vyplácaní jej pôžičiek odohralo, že si robil svoju prácu, pomáhal jej len pri žiadosti o predčasné vyplatenie a súkromne sa menej nerozprával, teda nepýtal sa, či peniaze sú dar alebo pôžička. Trovy konania v odvolacom konaní nežiadala.

6. V replike právny zástupca uviedol na čl. 187-188, že trvajú na inom vyhodnotení výpovedí svedkov E.. Z. L. V. V., lebo sú to ich dôkazy, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania.

7. Odvolací súd postupom podľa § 485 CSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie postupoval zákonne a jeho rozhodnutie je vecne správne, preto ho potvrdil podľa § 387 CSP, keď odvolací súd súhlasí s výstižnými dôvodmi uvedenými v rozsudku.

8. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len SR) opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo strán sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

9. Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

10. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný a riadne odôvodnený.

11. Žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom

prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vylúčená ako svedok, bola vylúčená ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p.. Žalobkyňa žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod nenamietala.

12. Žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval.

13. Odvolací súd k zásadám práva na spravodlivý proces uvádza, že v súlade s článkom 6 ods. 1 dohovoru tento spravodlivý proces má dve zložky, a to jednak právo na prístup k súdu, t.j. právo obrátiť sa na súd a vymoženie či ochranu subjektívneho práva a jednak právo na určitú kvalitu procesu, ktorá je zabezpečená celou radou inštitucionálnych a procesných záruk, lebo právo na spravodlivý proces je samostatné právo subjektívne verejné právo voči štátu na poskytnutie právnej ochrany v takomto procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok. Okrem iného súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu (porovnaj Ústavný súd SR v Košiciach IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 113/07 a aj najnovšie senát I. ÚS 298/2018 v náleze o porušení základného práva z 2.7.2019.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie je presvedčivý, lebo podľa § 220 CSP má súd v odôvodnení uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie pri návrhu na obnovu konania.

15. Z rozsiahleho dokazovania je zrejmé, že súd prvej inštancie vyhodnotil dôkaznú situáciu, keď neurobil len súhrn súdneho spisu a neopisoval kompletne svedecké výpovede ani texty listinných dôkazov, lebo obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považoval za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú alebo sa vylučujú. Niektoré dôkazy ani nemajú byť vykonané, ale treba uviesť, z akého dôvodu.

16. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie má logickú postupnosť, najskôr súd prvej inštancie uviedol dôkazy, z ktorých vyplynuli rozhodujúce čiastkové skutkové zistenia. Keďže medzi svedeckými výpoveďami neboli rozpory, vychádzal potom zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v článku 15 základných princípov CSP a z § 191 ods.1 CSP (uvedený princíp je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi).

17. V riešenej veci nejde o neprípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúcich k jednostranným záverom (napr. podľa nálezu Ústavného súdu v Košiciach, I. ÚS 114/2008). Odvolací súd poukazuje aj na rozsudok vo veci žalobkyne A. A. proti žalovanej O. X. vo veci sp.zn. 5C 143/2013 Okresného súdu Michalovce o 10.556,09 € s príslušenstvom, keď v odvolacom konaní rozsudok Okresného súdu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6 Co 266/2014-276 z 9.12.2014.

18. Súd prvej inštancie vyhodnotil svedeckú výpoveď A. V., ktorá je už v pokročilom veku a trpí vážnymi zdravotnými poruchami a okrem toho aj vážnymi psychickými poruchami a jej prípadná výpoveď v tom smere, ako to tvrdila X. Z. je pochybná vzhľadom k jej zdravotnému stavu. Ona ani nebola priamo účastníčkou odovzdania peňazí v marci 2009 v budove Slovenskej sporiteľne, a.s., pobočka Michalovce. Mala len informácie z druhej ruky.

19. Vyhodnotenie dôkazu, výsluch R. J., ktorá svedkyňa nepotvrdila ale skutočnosti, ktorých mala byť svedkom, aby v roku 2016 bola svedkom rozhovoru medzi A. A. a žalobkyňou. Tak isto záver súdu prvej inštancie je správny a odvolací súd s týmto záverom súhlasí.

20. V konaní o obnovu konania so zreteľom na zákonné ustanovenie § 397 písm. a)/b)/CSP je treba vyhodnotiť, či navrhovateľ tvrdí skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán predmetu pôvodného konania, ktoré ten kto podával žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, samozrejme, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Navrhovateľka povolenia obnovy konania nespĺnila ani zákonnú lehotu, lebo osoba E.. X. Z. jej bola známa už od roku 2009, a preto s poukazom na § 403 ods. 1 CSP bol návrh na obnovu konania zamietnutý. O tvrdenom dôvode obnovy konania žalobkyňa mohla vedieť už od marca 2009 a nie v roku 2017, ako to sama tvrdila v návrhu a sám svedok E.. X. Z. pôvod peňazí, teda či sa jednalo o pôžičku alebo dar sám u viesť nevedel. Svedok V. V. vedel len o tom, že A. A. poskytla finančné prostriedky pre žalobkyňu, podľa jeho tvrdenia, vo forme daru, avšak vzápätí ten istý svedok nevedel túto skutočnosť inak reprodukovať než tak, že ona mala obavu o vrátenie peňazí, a teda, ak by žalovaná mala v úmysle žalobkyňi predmetné peniaze darovať, nehovorila by vzápätí o tom, že tieto peniaze chce nejakým spôsobom vrátiť. Teda ani samotná časť výpovede tohto svedka nie je dôvodom kvalifikovaným pre povolenie obnovy konania.

21. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že neboli splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, odvolací dôvod nie je daný podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP a ak súd prvej inštancie vychádzal z určitého skutkového substrátu a odvolací súd súhlasí s jeho právnym záverom pri súčasnom ponímaní civilného procesu, že konanie pred súdom prvej inštancie súvisí spolu s konaním na odvolacom súde a predstavujú určitú jednotu v procesných vzťahoch, ktoré vyhodnotenie dôkazov je aj v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, potom odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, len potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP.

22. Žalobkyňa sa v inom konaní (rozumej vo veci 5C/132/2010 súdu prvej inštancie) dožadovala aj v dovolacom konaní nápravy uznesenia sp. zn. 5C/132/2010 o uložení súdneho poplatku za odvolanie vo výške 50 % a najvyšší súd v dovolacom konaní vo veci sp. zn. 1Cdo/53/2017 uznesením z 24. mája 2017 toto jej dovolanie odmietol.

23. Odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania s poukazom na § 396 CSP, lebo žiadne trovy žalovanej nevznikli, aj keď bola úspešná v odvolacom konaní.

24. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní

vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.